

ՈՎ ԲԱՐԵԳՈՒԹ ԻՄ ՅԻՍՈՒՍ...

ԵՂԻՎԱՐԴԻՆ

Ու, ձանձրացած... ա՛լ կ'երթամ անձկութիւնն իմ ծրարած
Հառաչանքիս թելին տակ. միտս վախիւն մէջ ալ գուցէ
Թէ ուրիշներ զայն գողնան ու լիաթո՛ք զուարճանան:

Բայց ես համբողջ մը, կ'երթամ. թողած եսիս բազմաթիւ
Բարեկամներ, ու մարդեր՝ որոնց եկայ դէմ առ դէմ
Փողոցին մէջ կամ անկիւնն՝ դարձակէտին հանդիպման,

Ու ես կ'երթամ վերստին, իմ ուներուն վրան բըռնած
Հիւանդ երկու ձեռքերովս բռնն իմ ծանր մըսածմանց,
Բարձրանալու սարն ի վեր գագաթին ցուրտ մենութեան,

Դէպի ամպերը խոկմանց, դէպի աստղերն ըսփոփման:
Բեռն մըսածմանցս կը բանամ — աշխարհ մը մեծ՝ մո՛լթ ու լո՛յս —
Կը բանամ սիրտս ալ մեղմիւ վերքերովն իր ահաւոր...:

Բուրվառին վրայ իմ խրոնին, մէկիկ մէկիկ, յուշերուս,
Կիչման կոտորել խունկի... արցունք ու ցաւ կը մըխայ.
Ան, կը դողամ ես ո՛վ Տէր մըսածմանցըս շանթերէն...:

Ու կորուսեա՛լ, զինովցած, ծիածանէն արցունքիս
Ու մըբուշէն աշերուս, ով Բարեգութ իմ Յիսուս,
Թո՛ղ, հոգիի Երբքներովս որ համբուրեմ ես նակասն

Ձը նըվաճուած Երագիս... ու թո՛ղ ձեռքերդ իյնան
Ու հոգիիս մէջ բանան զըռներ յոյսի, հաւաստի,
Որ ես մահուան բաժակէն անմահութիւնը ըմպեմ...:

1953

Նիւ Եօք

ԱՇՏԻՇԱՏ